

ЕВРОПСКА КОНВЕНЦИЈА ПРОТИВ ДОПИНГОВАЊА У СПОРТУ

Усвојена 16. новембра 1989. године у Стразбуру

(Укупно 49 држава је до септембра 2007. године ратификовало ову Конвенцију. Од држава чланица Савета Европе само Малта и Молдавија нису ратификовале Конвенцију. За Србију ова Конвенција је ступила на снагу 1. 4. 2001. године)

Државе чланице Савета Европе, остале државе потписнице Конвенције о европској културној сарадњи и остале државе потписнице овог документа;

Сматрајући да је циљ Савета Европе да постигне јединство међу чланицама ради очувања и унапређења идеала и начела који су њихово заједничко наслеђе и олакшавања њиховог економског и друштвеног напретка;

Свесне чињенице да спорт треба да игра значајну улогу у заштити здравља, у моралном и физичком васпитању и образовању и у унапређењу међународног разумевања;

Забринуте због све веће употребе средстава и метода за допинговање од стране спортиста у свим спортовима и због последица по здравље за учеснике и за будућност спорта;

Имајући у виду да овај проблем угрожава етичке принципе и васпитне вредности садржане у Олимпијској повељи, Међународној повељи о спорту и физичком образовању УНЕСКО-а и Резолуцији Министарског комитета Савета Европе бр. (76)41 познате као "европска повеља - спорт за све";

Имајући у виду прописе против допинговања, политику и декларације које су усвојиле међународне спортске организације;

Свесне да јавни органи и добровољне спортске организације имају такође додатни задатак да се боре против допинговања у спорту, посебно да на основу принципа фер-плеја обезбеде правилно вођење спортских манифестација и заштиту здравља учесника;

Свесне да ти органи и организације морају заједнички радити у том циљу на свим одговарајућим нивоима;

Подсећајући на резолуције о допинговању које је усвојила Конференција европских министара одговорних за спорт, а посебно на резолуцију бр. 1 која је усвојена на Шестој конференцији 1989. године у Рејкјавику;

Подсећајући да је Министарски комитет Савета Европе већ усвојио резолуцију бр. (67)12 о допинговању атлетичара, препоруку бр. Р(79)8 о допинговању у спорту, препоруку бр. Р(84)19 о Европској повељи против допинговања у спорту и препоруку бр. Р(88)12 о успостављању контроле допинговања без упозорења, изван спортских такмичења;

Подсећајући на препоруку бр. 5 о допинговању која је 1988. године усвојена у Москви на Другој међународној конференцији министара и високих функционера одговорних за спорт и физичко образовање, коју је организовао УНЕСКО;

Решене да поведу даљу и појачану заједничку акцију ради смањења и коначног елиминисања практичних мера садржаних у тим инструментима;

Сагласиле су се о следећем:

Члан 1

Циљ Конвенције

Ради смањења и коначног елиминисања допинговања из спорта, чланице се обавезују да у оквирима својих уставних одредаба предузму потребне кораке у циљу примене одредаба Конвенције.

Члан 2

Дефиниција и делокруг Конвенције

1. За сврхе ове конвенције:

(а) израз "допинговање у спорту" означава прописивање спортистима или коришћење од стране спортиста фармаколошких врста средстава или метода за допинговање;

(б) израз "фармаколошке врсте средства или метода за допинговање" означава у контексту доле наведене тачке 2 оне врсте средстава или метода за допинговање које су одговарајуће међународне спортске организације забраниле и које се налазе на листама које је одобрила група за праћење у складу са условима из члана 11.1.б;

(ц) израз "спортисти" означава лица која редовно учествују у организованим спортским активностима.

2. Док Група за праћење у складу са условима из члана 11.1.б. не одобри листу забрањених фармаколошких врста, средстава и метода за допинговање, примењиваће се листа у додатку ове конвенције.

Члан 3

Координација на националном плану

1. Чланице координирају политику и акције владиних органа и других јавних тела за борбу против допинговања у спорту.

2. Оне обезбеђују практичну примену ове конвенције, а посебно испуњавање обавеза из члана 7, поверавањем, где је то потребно, спровођења неких одредаба Конвенције одређеном владином или невладином спортском органу или спортској организацији.

Члан 4

Мере за ограничење доступности и употребе забрањених средстава и метода допинговања.

1. Чланице усвајају, где је то потребно, законодавство, прописе или административне мере за ограничење доступности (укључујући одредбе о контроли кретања, поседовања, увоза, дистрибуције и продаје), као и употребу забрањених средстава и метода допинговања, а посебно анаболичких стероида.

2. У том циљу, чланице или, где је то потребно, одговарајуће невладине организације уводе критеријум за доделу јавне новчане помоћи спортским организацијама за ефикасно примењивање прописа против допинговања.

3. Поред тога, чланице:

(а) помажу својим спортским организацијама да финансирају контролу и анализе допинговања, или директно новчаном помоћи или дотацијама, или признавањем трошкова за такву контролу и анализу при одређивању укупне новчане помоћи или дотације које се додељују тим организацијама;

(б) предузимају одговарајуће мере за ускраћивање новчане помоћи из јавних средстава за припреме појединих спортиста који су суспендовани због допинговања у спорту, за време трајања суспензије;

(ц) подстичу и, где је потребно, олакшавају обављање контроле допинговања од стране њихових спортских организација, коју траже надлежне међународне спортске организације за време или изван спортских такмичења, и

(д) подстичу и олакшавају преговоре спортских организација о споразумима којима се дозвољава да њихови чланови буду тестирани у другим земљама од стране прописно овлашћених тимова за контролу допинговања.

4. Чланице задржавају право да прописе против допинговања и организовање контроле допинговања усвоје на своју сопствену иницијативу и на своју одговорност, који ће бити у складу са одговарајућим принципима Конвенције.

Члан 5

Лабораторије

1. Свака чланице се обавезује:

(а) да оснује или да олакша оснивање једне лабораторије или више лабораторија за контролу допинговања погодних за разматрање акредитација према критеријумима које су усвојиле одговарајуће међународне спортске организације и које је одобрила група за праћење сходно условима из члана 11.1.б, или

(б) да помогне својим спортским организацијама да им се омогући приступ таквој лабораторији на територији друге чланице.

2. Ове лабораторије ће се подстицати:

(а) да предузимају одговарајућу акцију на запошљавању, узимању у сталну службу, обучавању и преквалификацији квалификованог особља;

(б) да раде на одговарајућим истраживачким и развојним програмима у вези са средствима и методама допинговања који се користе или се сматра да се користе за допинговање у спорту и у вези са аналитичком биохемијом и фармакологијом, ради бољег разумевања ефеката које разне супстанце имају на људско тело и њихове последице за резултате атлетичара;

(ц) да без одлагања објаве и дистрибуирају нове податке на основу својих истраживања.

Члан 6

Образовање

1. Чланице се обавезују да израде и спроведу, где је то потребно, у сарадњи са односним спортским организацијама и са средствима јавног информисања, образовне програме и информативне кампање у којима ће се наглашавати опасности које допинговање има за здравље и штету коју наноси етичким вредностима спорта. Овакви програми и кампање намењени су како младима у школама и спортским клубовима и њиховим родитељима тако и одраслим спортистима, спортским функционерима и тренерима. За оне који се баве медицином, у таквим образовним програмима наглашава се поштовање медицинске етике.

2. Чланице се обавезују да, у сарадњи с надлежним регионалним, националним и међународним спортским организацијама, подстичу и унапређују истраживања путева и начина за изналажење научно заснованих физиолошких и психолошких програма тренирања који поштују интегритет људске личности.

Члан 7

Сарадња са спортским организацијама на предузимању мера

1. Чланице се обавезују да подстичу своје спортске организације, а преко њих и међународне спортске организације, да формулишу и примењују све одговарајуће мере против допинговања у спорту које су у њиховој надлежности.

2. У том циљу оне подстичу своје спортске организације да разјасне и ускладе своја права, обавезе и дужности посебно усклађивањем:

(а) прописа против допинговања на основу прописа усаглашених од стране надлежних међународних спортских организација;

(б) листа забрањених фармаколошких врста средстава и метода на основу листа о којима су се сагласиле одговарајуће међународне спортске организације;

(ц) поступка за контролу допинговања;

(д) дисциплинских поступака, уз примену договорених међународних принципа правде и обезбеђујући поштовање основних права осумњичених спортиста; ови принципи обухватају:

и) прављење разлике између органа који пријављују прекршај и дисциплинских органа,

ии) право таквих лица на правично саслушање, помоћ или заступника,

иии) јасне и извршне одредбе у вези са жалбама на евентуалне пресуде;

е) поступка за доношење ефикасних казни против функционера, лекара, ветеринара, тренера, физиотерапеута и осталих службених или помоћних лица која крше прописе против допинговања спортиста;

ф) поступка за узајамно признавање суспензија и других казни које изрекну друге спортске организације истој земљи или у другим земљама.

3. Поред тога, чланице ће подстицати своје спортске организације да:

(а) уведу контролу допинговања у ефикасном обиму не само уз претходно упозорење већ и без таквог упозорења, у свако прикладно време изван спортских такмичења да се та контрола врши на исти начин за све спортисте и где је то могуће, по принципу случајног избора лица за тестирање и поновно тестирање;

(б) преговарају са спортским организацијама других земаља о споразумима који би спортистима који тренирају у другим земљама омогућили да их тестирају прописно овлашћени тимови за контролу допинговања у тој земљи;

(ц) разјасне и усклађују прописе о критеријумима које спортисти морају да испуне за учешће у спортским манифестацијама, укључујући критеријуме против допинговања;

(д) унапређују активно учешће самих спортиста у борби међународних спортских организација против допинговања;

(е) у потпуности и ефикасно користе могућности које им се пружају за анализу допинговања у лабораторијама предвиђеним у члану 5 како за време тако и изван спортских такмичења;

(ф) проучавају научне методе тренинга и формулишу смернице за заштиту спортиста свих узраста које одговарају за одређени спорт.

Члан 8

Међународна сарадња

1. Чланице тесно сарађују на питањима о којима је реч у овој конвенцији и подстичу сличну сарадњу својих спортских организација.

2. Чланице се обавезују:

(а) да подстичу своје спортске организације да раде на начин којим се унапређује примена одредаба ове конвенције у свим одговарајућим међународним спортским организацијама у које су укључене, укључујући одбијање да ратификују захтеве за признавање светског или регионалног рекорда ако он није пропраћен аутентичним негативним резултатом контроле допинговања;

(б) да унапређују међусобну сарадњу радника у својим лабораторијама за контролу допинговања које буду основане или које раде сходно члану 5, и

(ц) да иницирају билатералну и мултилатералну сарадњу између својих одговарајућих агенција, органа и организација у том циљу, такође и на међународном плану, како је утврђено чланом 4.1.

3. Чланице које имају лабораторије које су основане или раде сходно члану 5 обавезују се да помогну другим чланицама у њиховом настојању да стекну искуство, вештине и технике потребне за оснивање сопствених лабораторија.

Члан 9

Пружање информација

Свака чланица доставља генералном секретару Савета Европе, на једном од званичних језика Европског савета, све релативне податке у вези са законодавним и осталим мерама које је предузела ради поступања у складу са условима Конвенције.

Члан 10

Група за праћење

1. За сврхе ове конвенције, оснива се група за праћење.

2. Свака чланица може у групи за праћење имати једног или више представника. Свака чланица има један глас.

3. Сваку државу споменуту у члану 14.1. која није чланица Конвенције може у Групи за праћење представљати посматрач.

4. Група за праћење може, на основу једногласне одлуке, позвати сваку државу која није чланица Европског савета нити Конвенције и сваку спортску или другу одговарајућу професионалну организацију да пошаље посматрача на један или на више њених састанака.

5. Групу за праћење сазива генерални секретар. Први састанак се одржава што је пре реално изводљиво, а у сваком случају у року од годину дана од дана ступања Конвенције на снагу. После тога састанци се одржавају по потреби, на иницијативу генералног секретара или неке чланице.

6. Кворум за одржавање састанка групе за праћење сачињава већина чланица.

7. Група за праћење држи затворене састанке.

8. Сходно одредбама Конвенције, Група за праћење формулише и усваја консензусом свој пословник.

Члан 11

1. Група за праћење прати примену Конвенције. Посебно може:

(а) пратити одредбе Конвенције и разматрати потребу евентуалних измена;

(б) одобрити листу и све евентуалне ревизије листе фармаколошких врста средстава и метода за допинговање које су забраниле одговарајуће међународне спортске организације о којима је било речи у члану 2.1 и 2.2; такође и критеријуме за давање одобрења за рад лабораторијама, као и евентуалне ревизије које су горе наведене организације из члана 5.1. усвојиле; одређује датум када одговарајуће одлуке ступају на снагу;

(ц) одржати консултације са одговарајућим спортским организацијама;

(д) давати чланицама препоруке у вези с мерама које треба предузети ради примене Конвенције;

(е) давати препоруке о прикладним мерама за држање односних међународних организација и јавности у току о активностима које се спроводе у оквиру ове конвенције;

(ф) давати препоруке Министарском комитету о државама које нису чланице Савета Европе да буду позване да приступе Конвенцији;

(г) давати евентуалне предлоге за побољшање ефикасности Конвенције.

2. Ради обављања својих функција, Група за праћење може, на своју иницијативу, организовати састанке групе експерата.

Члан 12

После сваког састанка, Група за праћење упућује Министарском комитету Савета Европе извештај о свом раду и о спровођењу Конвенције.

Члан 13

Амандмани на чланове Конвенције

1. Амандмане на чланове ове конвенције могу предложити чланице, Министарски комитет Савета Европе или Група за праћење.

2. Сваки предлог амандмана генерални секретар упућује државама из члана 14 и свакој држави која је приступила или је позвана да приступи Конвенцији у складу са одредбама члана 16.

3. Сваки амандман који предложи чланице или Министарски комитет упућује се Групи за праћење најмање два месеца пре састанка на коме ће се амандман разматрати. Група за праћење подноси Министарском комитету своје мишљење о предложеном амандману, где то одговара, након консултација са одговарајућим спортским организацијама.

4. Министарски комитет разматра предложени амандман и евентуално мишљење које поднесе Група за праћење, а може и усвојити амандман.

5. Текст сваког амандмана који усвоји Министарски комитет у складу са тачком 4 овог члана упућује се чланицама на усвајање.

6. Сваки амандман усвојен у складу с тачком 4 овог члана ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од месец дана пошто генерални секретар буде обавештен од свих чланица о њиховом прихватању амандмана.

ЗАВРШНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 14

1. Ова конвенција је отворена за потписивање свим државама чланицама Савета Европе, другим државама чланицама Европске конвенције о културној сарадњи и државама које нису чланице, а које су учествовале у изради ове конвенције и које евентуално изразе спремност да се обавежу:

(а) потписом да ће је без резерве ратификовати, прихватити или одобрити или

(б) потписом који подлеже ратификацији, прихватању или одобрењу, а коме следи ратификација, прихватање или одобрење.

2. Ратификациони инструменти, инструменти о прихватању или одобрењу депонују се код генералног секретара.

Члан 15

1. Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од једног месеца од дана кад је пет држава, укључујући најмање четири државе чланице Савета Европе, изразило спремност да се обавежу Конвенцијом у складу са одредбама члана 14.

2. За све државе потписнице које накнадно изразе спремност да се обавежу овом конвенцијом, Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од једног месеца од дана потписивања или депоновања ратификационог инструмента, инструмента о прихватању или одобрењу.

Члан 16

1. После ступања ове конвенције на снагу, Министарски комитет Савета Европе, након консултација са чланицама, може позвати на приступање Конвенцији било коју државу која није чланица Европског савета одлуком донесеном већином гласова као што је предвиђено у члану 20 (д) Статута Савета Европе и једногласним избором представника држава уговорница које имају право на место у Министарском комитету.

2. За све државе које приступе Конвенцији, она ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од једног месеца од дана депоновања инструмента о приступању код генералног секретара.

Члан 17

1. Свака држава може у тренутку потписивања или депоновања ратификационог инструмента, инструмента о прихватању, одобравању или приступању навести на којим територијама или територији се Конвенција примењује.

2. Свака држава може у било ком тренутку касније, изјавом упућеном генералном секретару, проширити примену Конвенције на било коју другу територију наведену у изјави. У односу на такву територију Конвенција ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од једног месеца од дана пријема такве изјаве од стране генералног секретара.

3. Свака изјава дата сходно двема претходним тачкама може у односу на сваку територију која се помиње у таквој изјави бити повучена обавештавањем генералног секретара. Таква одлука о повлачењу ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од шест месеци од дана пријема таквог обавештења од стране генералног секретара.

Члан 18

1. Свака чланица може у свако доба отказати ову конвенцију обавештавањем генералног секретара.

2. Такво отказивање ступа на снагу првог дана месеца који следи након истека периода од шест месеци од дана пријема обавештења од стране генералног секретара.

Члан 19

Генерални секретар обавештава чланице, друге државе чланице Европског савета, остале државе чланице Европске конвенције о културној сарадњи, државе које нису чланице а које су учествовале у изради ове конвенције и све државе које су приступиле или су позване да приступе Конвенцији:

- (а) о сваком потписивању у складу са чланом 14;
- (б) о депоновању сваког ратификационог инструмента, инструмента о прихватању, одобравању или приступању у складу са чл. 14 и 16;
- (ц) о датуму ступања на снагу ове конвенције у складу са чл. 15 и 16;
- (д) о свим евентуалним информацијама упућеним сходно одредбама члана 9;
- (е) о свим извештајима припремљеним у складу са одредбама члана 12;
- (ф) о свим евентуалним предлозима амандмана или амандманима који су усвојени у складу са чланом 13 и о датуму ступања тог амандмана на снагу;

(г) о евентуалним изјавама датим сходно одредбама члана 17;

(х) о сваком евентуалном саопштењу датом сходно одредбама члана 18 и о датуму ступања отказа на снагу;

(и) о свим осталим евентуалним радњама, обавештењима или саопштењима у вези са овом конвенцијом.

У потврду чега су доле потписани, прописно овлашћени у ту сврху, потписали ову конвенцију.

Сачињено 16. новембра 1989. године у Стразбуру, у једном примерку на енглеском и француском језику, при чему су оба текста једнако веродостојна и депонују се у архиви Европског савета. Генерални секретар Европског савета доставља оверене примерке свакој држави чланици Европског савета, другим државама чланицама Европске конвенције о културној сарадњи, државама које нису чланице а које су учествовале у изради ове конвенције и свим државама које су евентуално позване да приступе Конвенцији.